

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **XXX**
státní příslušník Albánské republiky
bytem Pod Akáty 56/9, Praha 5

zastoupený Mgr. Milanem Králem
bytem X

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.7.2019 č.j. MV-84537-6/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14.5.2019 č.j. OAM-39439-22/ZM-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 42g odst. 3 věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žalobcová žádost o prodloužení zaměstnanecké karty.

2. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že žalobce požádal dne 4.10.2018 o prodloužení zaměstnanecké karty platné od 30.11.2017 do 29.11.2018. Na výzvu správního orgánu I. stupně žalobce doložil pracovní smlouvu ze dne 9.1.2018 uzavřenou mezi společností XXX, jako zaměstnavatelem na straně jedné a žalobcem coby zaměstnancem na straně druhé. Pracovní smlouva byla uzavřena od 1.2.2018 na dobu neurčitou na pracovní pozici kuchař. Správní orgán I. stupně žádost o prodloužení zaměstnanecké karty zamítl s tím, že žalobce je společníkem a zároveň jednatelem společnosti XXX. Jedním z předmětů činnosti této společnosti je i hostinská činnost. Skutečnost, že žalobce požádal o zaměstnaneckou kartu na základě toho, že vykonává činnost vyplývající z předmětu podnikání společnosti XXX (pozice kuchař), zatímco je jejím společníkem a jednatelem, je dle správního orgánu I. stupně v rozporu s podmínkou stanovenou v § 42g odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Nebyly proto dány důvody pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná ztotožnila s právním závěrem vyjádřeným v prvostupňovém rozhodnutí. Zdůraznila, že novelou zákona o pobytu cizinců došlo od 15.8.2017 ke změně okruhu osob, které nejsou oprávněny podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, resp. o její prodloužení, a to právě u cizinců, kteří v postavení společníka či statutárního orgánu právnické osoby plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti. K porušení legitimního očekávání žalobce nemohlo v dané věci dojít, neboť původní zaměstnanecká karta, o jejíž prodloužení žalobce žádal, byla vydána za jiného právního stavu. Znění § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců nyní explicitně zapovídá cizinci, který je společníkem či statutárním orgánem společnosti, jejímž je zaměstnancem a pracuje na pracovní pozici přímo související podnikatelskou činností této obchodní společnosti, podat žádost o zaměstnaneckou kartu pro tuto pracovní pozici. Žalovaná považovala za irelevantní odvolací námitku ohledně přípustnosti tzv. pravého souběhu funkcí. Uvedla, že správní orgán I. stupně nerozporoval právo žalobce uzavřít pracovněprávní vztah se společností, jejímž je společníkem a jednatelem, rozporoval toliko právo žalobce na prodloužení zaměstnanecké karty. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, která zákaz pravého souběhu funkcí prolomila, se proto v nyní posuzované věci neaplikuje. Žalovaná označila za nedůvodnou i odvolací námitku, že se v případě žalobce jedná o legální nepravý souběh funkcí, protože má uzavřenou pracovní smlouvu na pozici kuchař, avšak tuto práci nevykonává z titulu svého postavení společníka či jednatele, neboť se nejedná o řízení a obchodní vedení společnosti. Žalovaná souhlasila s tím, že činnost kuchaře je diametrálně odlišná od výkonu funkce jednatele a společníka obchodní společnosti, nicméně žalobce prokazatelně pracuje jako kuchař ve společnosti XXX, jejímž předmětem podnikání je hostinská činnost, a tedy plní úkoly vyplývající z předmětu činnosti této společnosti a zároveň je jejím jednatelem i společníkem. Z § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní korporace musí mít souvislost s manažerskou činností jednatele nebo společníka.
4. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že správní orgány obou stupňů nesprávně vyhodnotily a posoudily význam § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců v kontextu legality a legitimacy nepravého souběhu funkcí. Žalobce totiž nikdy nevykonával, nevykonává, a ani nebude vykonávat práci kuchaře pro obchodní korporaci XXX z titulu svého postavení společníka nebo jednatele. Nežádal o vydání ani prodloužení

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zaměstnanecké karty pro plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti jmenované obchodní korporace, které by náležely statutárnímu orgánu či společníkovi. Rozsah činností náležejících statutárnímu orgánu či společníkovi společnosti s ručením omezeným je stanoven zákonem č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech, ve znění pozdějších předpisů, a to konkrétně v § 167 odst. 1 (společník) a v § 195 odst. 1 (statutární orgán – jednatel). U obou funkcí se jedná o řízení a obchodní vedení společnosti. Společníkovi ani jednatele nepřisluší výkon práce „kuchař“, už jen proto, že výkon této práce je podmíněn odborným vzděláním, které *a priori* pro výkon funkce jednatele ani společníka není třeba. Žalobce vykonává práci kuchaře na základě pracovní smlouvy, kterou uzavřel se společností XXX. Jedná se o naprosto legální a judikaturou akceptovaný nepravý souběh funkcí.

5. Pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí podsouvá žalobci nepochopení ustanovení § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pak žalobce tím spíše nechápe, jak mu mohla být dne 1.12.2017 vydána původní zaměstnanecká karta, o jejíž prodloužení žádal. Zmíněné ustanovení totiž bylo ke dni vydání zaměstnanecké karty i ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí totožné. Žalobce je přitom jednatelem a společníkem společnosti nepřetržitě od 20.5.2016. Závěr žalované, že nemohlo dojít k porušení zásady legitimního očekávání, je tak v příkrém rozporu se zjištěným skutkovým stavem, neboť skutkový stav u žalobce spočívající v trvání funkce jednatele a společníka ve společnosti XXX byl stejný při vydání původní zaměstnanecké karty i při vydání prvostupňového rozhodnutí. Legitimní očekávání žalobce v kladné vyřízení jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty bylo proto zcela opodstatněné.
6. Závěrem žalobce podotkl, že na území České republiky žije nepřetržitě již od roku 2012, vybudoval si zde pevné přátelské a pracovní vazby a naučil se český jazyk. Nedopustil se žádného protiprávního jednání a hodlá zde založit rodinu. Zamítnutí žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty by se výrazně negativně projevilo na jeho soukromém i pracovním životě.
7. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě setrvala na názoru, že v případě žalobce byly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Dále uvedla, že s námitkou brojící proti tomu, jak zjištěný skutkový stav koresponduje s aplikovanou právní úpravou, se již vypořádala v napadeném rozhodnutí. Rovněž námitka ohledně nepravého souběhu funkcí se obsahově shoduje s již vypořádanou odvolací námitkou. Žalovaná zopakovala, že z § 42g odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců nevyplývá, že plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní korporace musí mít souvislost s manažerskou činností jednatele či společníka, nýbrž se jedná o činnost, která vyplývá z předmětu podnikání společnosti. K námitce porušení legitimního očekávání žalobce pak žalovaná uvedla, že z cizineckého informačního systému vyplývá, že původní žádost o udělení zaměstnanecké karty žalobce podal dne 19.1.2017; zaměstnanecká karta mu byla vydána s platností od 30.11.2017 do 29.11.2018. Žádost žalobce nicméně bylo třeba posuzovat podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném v době podání žádosti, tj. ve znění účinném do 14.8.2017, a to s ohledem na čl. II. odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců (dále jen „zákon č. 222/2017 Sb.“). Znění zákona o pobytu cizinců účinné ke dni podání žádosti umožňovalo vydat zaměstnaneckou kartu cizincům, kteří v postavení společníka či statutárního orgánu společnosti plní pro tuto společnost úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, a proto bylo žádosti žalobce vyhověno. Žalovaná závěrem uvedla, že nebylo její

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

povinností zabývat se přiměřeností rozhodnutí, pokud jde o jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce.

8. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
9. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15.8.2017 do 30.7.2019 ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. *Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá se použije obdobně.*
10. Podle § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14.8.2017 žádost o vydání zaměstnanecké karty je dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b). *Cizinec, který v postavení společníka, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní společnosti anebo v postavení člena družstva nebo člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu družstva plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, je oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, bylo-li mu vydáno povolení k zaměstnání.*
11. Podle § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15.8.2017 do 30.7.2019 žádost o vydání zaměstnanecké karty je dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b). *Cizinec, který v postavení společníka, statutárního orgánu, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní korporace plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, není k plnění těchto úkolů oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, přestože mu bylo za tímto účelem vydáno povolení k zaměstnání. Žádost o vydání zaměstnanecké karty dále není oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání podle § 96 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.*
12. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30.7.2019 zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
13. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“) cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.
14. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
15. Podle § 89 odst. 3 zákona o zaměstnanosti za zaměstnání se pro účely odstavce 2 považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných

společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní korporace pro obchodní korporaci.

16. Podle čl. II. odst. 1 zákona č. 222/2017 Sb., řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
17. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud považuje za vhodné vypořádat nejprve námitku, v rámci níž žalobce argumentoval porušením svého legitimního očekávání ohledně kladného vyřízení žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty. Tuto námitku (a své legitimní očekávání) opřel o tvrzení, že právní úprava § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla v době vydání původní zaměstnanecké karty (1.12.2017) i v době zamítnutí žádosti o její prodloužení prvostupňovým rozhodnutím (14.5.2019) totožná a ani skutkový stav, tedy žalobcova trvající funkce jednatele a společníka ve společnosti XXX se v rozhodném časovém úseku nezměnil. Této argumentaci však soud nepřisvědčil. Žalobce podal původní žádost o udělení zaměstnanecké karty dne 19.1.2017, tj. přede dnem nabytí účinnosti novely zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb. (poznámka soudu: tento zákon nabyl účinnosti dne 15.8.2017). Obecně sice platí, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí a nikoliv v době zahájení řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.4.2011 č.j. 1 As 24/2011 – 79), v případě novelizace zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 222/2017 Sb., však zákonodárce výslovně v přechodných ustanoveních tohoto zákona (čl. II. odst. 1) stanovil, že řízení podle zákona o pobytu cizinců zahájené přede dnem nabytí účinnosti této novely se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posoudí podle dosavadní právní úpravy. Zákonodárce se tímto způsobem nepochybně snažil docílit kontinuity již zahájených řízení. Existuje-li konkrétní normativní ustanovení, které upravuje rozhodnou právní úpravu, kterou má správní orgán ke dni vydání svého rozhodnutí aplikovat, je nezbytné takové zákonné pravidlo respektovat. Správní orgán I. stupně tedy vydal žalobci zaměstnaneckou kartu podle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti. To znamená, že aplikoval ustanovení § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14.8.2017, podle kterého cizinci *byli oprávněni* žádat o zaměstnaneckou kartu k plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní korporace, jíž byli společníky či statutárními orgány. V řízení o žádosti žalobce o prodloužení zaměstnanecké karty však již správní orgán vycházel z jiného znění téhož ustanovení zákona, a to ze znění účinného od 15.8.2017, podle něhož cizinci *nejdou oprávněni* podat žádost o vydání zaměstnanecké karty k plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní korporace, jíž jsou společníky či statutárními orgány.
19. Z výše uvedeného je zřejmé, že právní úprava aplikovaná správními orgány obou stupňů na původní žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty a na žádost o její prodloužení není totožná, jak se mylně domnívá žalobce, ale naopak je zcela opačná. Žalobní námitka vytykající žalované porušení legitimního očekávání žalobce tudíž nemůže obstát.
20. Jádrem sporu mezi žalobcem a žalovanou je otázka výkladu § 42g odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15.8.2017 do 30.7.2019. Jde o to, zda byl žalobce s ohledem na toto ustanovení oprávněn požádat o prodloužení zaměstnanecké

karty, která by jej opravňovala k výkonu zaměstnání na pracovní pozici kuchař u zaměstnavatele – společnosti XXX, jejímž je současně společníkem a jednatelem. Soud má ve shodě s názorem žalované za to, že k tomu žalobce oprávněn nebyl.

21. Správní orgány obecně nejsou nadány pravomocí autoritativně rozhodovat o (ne)platnosti soukromoprávních jednání účastníků správních řízení. V nyní posuzované věci však žalobci nebyl k tíži pravý či nepravý souběh funkcí ve společnosti XXX, a možnost tohoto souběhu ani nebyla správními orgány obou stupňů zpochybňována. Judikatorní východiska Ústavního soudu a Nejvyššího soudu o přípustnosti nepravého a za určitých podmínek i pravého souběhu funkcí předestřená žalobcem tedy nebyla napadeným rozhodnutím nikterak popřena. Řečeno jinými slovy, žalovaná nepochybnila, že žalobce může jako jednatel a společník společnosti Dai Marinai s.r.o., současně vykonávat pro tuto společnost práci kuchaře v zaměstnaneckém poměru, s poukazem na relevantní právní úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců však popřela jeho oprávnění žádat za tímto účelem o prodloužení zaměstnanecké karty.
22. Žalobce sám připustil, že o prodloužení zaměstnanecké karty usiloval na základě toho, že v provozovně společnosti XXX pracuje na pracovní pozici kuchař. Z výpisů z obchodního rejstříku založených ve správním spise i z aktuálního výpisu je patrné, že předmětem činnosti jmenované společnosti byla a nadále je hostinská činnost. Práci kuchaře v provozovně společnosti XXX, jejímž předmětem činnosti je hostinská činnost, je nepochybně třeba označit za plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti této společnosti. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců přitom výslovně zapovídá cizinci, který je v postavení společníka či statutárního orgánu obchodní společnosti, aby k plnění úkolů vyplývajících z předmětu její činnosti podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, a to i přesto, že mu za tímto účelem bylo vydáno povolení k zaměstnání. Předmětné ustanovení hovoří o *plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby*, jíž je cizinec společníkem, statutárním orgánem apod. Je tedy nerozhodné, zda žalobce na pozici kuchaře pracoval (hodlá pracovat) z titulu pracovní smlouvy, anebo bez ní. K závěru o naplnění hypotézy této právní normy tak postačuje zjištění, že předmětem činnosti společnosti XXX je hostinská činnost a že žalobce, který v době vydání prvostupňového rozhodnutí prokazatelně byl v postavení jednatele a společníka dané společnosti, pracuje jako kuchař v její provozovně (restauraci).
23. Pro posouzení věci klíčové ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15.8.2017 do 30.7.2019 neposkytuje jakýkoliv „manévrovací“ prostor pro interpretaci tím směrem, že žalobce v podstatě zastává dvě role – společníka či jednatele, který má na starosti manažerské vedení společnosti, a kuchaře. Pokud by zákonodárce zamýšlel omezit na právu podat žádost o vydání (či prodloužení) zaměstnanecké karty pouze ty funkcionáře a společníky (popř. členy) obchodních korporací, kteří vykonávají činnosti spojené výhradně s těmito funkcemi, použil by zcela jinou, užší formulaci, dopadající výlučně na jejich činnost spočívající v řízení a obchodním vedení společnosti (či družstva). Předmětné ustanovení však hovoří o *plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby*, což práce kuchaře v provozovně společnosti XXX nepochybně je. Právě nastíněný závěr koresponduje též názoru, jenž ohledně § 89 zákona o zaměstnanosti vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.8.2014 č.j. 9 Ads 1/2014-47 těmito slovy: „Cizinci, kteří jsou společníky obchodní společnosti a kteří pro obchodní společnost vykonávají činnost, na niž nelze pohlížet jako na pouhý výkon práv a povinností vyplývajících z kapitálové účasti v obchodní společnosti, nýbrž

jako na plnění běžných úkolů obchodní společnosti, musí podle § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, mít platné povolení k zaměstnání.“ K tomu, aby si takové povolení k výkonu zaměstnání kuchaře ve společnosti XXX opatřil, byl žalobce vyzván v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí.

24. Pro úplnost soud dodává, že důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb., zdůrazňuje, že ustanovením § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců není dotčeno právo cizinců být společníkem či statutárním orgánem české obchodní korporace, z tohoto titulu však nemohou cizinci žádat o udělení zaměstnanecké karty.
25. Účelem, který zákonodárce sledoval novelizací § 42g odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 222/2017 Sb., bylo zabránit především účelovým zakládáním obchodních společností o velkém počtu společníků – cizinců, kteří by vedle svého postavení společníka či jednatele zároveň zajišťovali pro obchodní společnost plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu činnosti obchodní společnosti. Soud (a ani žalovaná) netvrdí, že to je i případ žalobce, ostatně skutková zjištění zachycená ve správním spise tomu nikterak nenasvědčují. Předmětné ustanovení však na situaci žalobce jednoznačně dopadá a brání tomu, aby správní orgán jeho žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty vyhověl.
26. Skutkově obdobnou věcí se zabýval i Krajský soud v Hradci Králové, který v rozsudku ze dne 1.7.2020 č.j. 0 A 151/2018-34 dospěl k závěru, že *„(p)ro udělení či prodloužení zaměstnanecké karty tak není rozhodná míra účasti žalobkyně na činnosti družstva, ale je toliko rozhodné, že členkou, potažmo společníkem v této obchodní korporaci je a plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti.“* S tímto závěrem, jenž je aplikovatelný i na nyní projednávanou věc, se soud plně ztotožňuje.
27. K doplňující argumentaci žalobce, že neprodloužení zaměstnanecké karty významným způsobem zasáhne do jeho soukromého a pracovního života, soud uvádí, že je na žalobci, aby si k výkonu práce kuchaře ve společnosti XXX obstaral jiné pobytové oprávnění než zaměstnaneckou kartu, která mu podle stávajícího znění zákona o pobytu cizinců prodloužena být nemůže. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19.1.2017 č.j. 10 Azs 206/2016-48 *„(p)ovinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná dle zákona o pobytu cizinců.“* V případě řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty podle § 44a zákon o pobytu cizinců povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince správnímu orgánu nestanoví. Soud k tomu závěrem dodává, že žalobce ostatně ani výslovně nenamítl, že by napadené rozhodnutí bylo nepřiměřené, a především v žalobě neidentifikoval jakoukoli konkrétní skutkovou okolnost, která by mohla být posouzena v intencích dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
28. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
29. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 27. října 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu